

یادداشت /

دادوستدهای این روزگار

امام حسین(ع) به عراق آن روزگار آمد، به دعوت کوفیان، تا برابر خودکامگی، ستمگری و تبهکاری یزید بایستد؛ تا در برابر وراثتی‌شدن جایگاه خلافت اعتراض کند، تا آزادگان را پیشوایی کند.

تاریخ: ۰۵ مهر ۱۴۰۰ - ۱۲:۲۲

کد خبر: ۴۰۰۰۶۵۲

به گزارش ایکن، در یادداشتی به قلم حجت‌الاسلام محمد سلطانی، عضو هیئت علمی گروه علوم قرآن و حدیث دانشگاه اصفهان آمده است: کودکی را می‌شناسم که در غفلت پدر و مادرش، زیور زرین‌گران‌بهای را در برابر خوراکی کم‌بهای کودکانه‌ای به فروشنده داده بود و البته شادمان از این دادوستد به خانه بازگشته بود! کودک ارزش آن زیور را نمی‌دانست، و آنچه در نظرش ارزش داشت، مزه پسندآمده آن خوراکی خُرد بود!

ما مسلمانان، و در نگاهی ویژه‌تر، ما شیعیان، با

امام حسین(ع) و شهادت و عاشورا و اربعینش چه کرده‌ایم؟! چه بهره از آن برده‌ایم؟! از آن چه تصویر و تصویری داریم؟! فرهنگ بازمانده از عاشورا و اربعین امام حسین(ع)، گونه‌های پرشمار مراسم نسبت داده شده به شهید کربلا؛ آیا به واقع در حد و اندازه اوست؟! نکنند ما نیز همانند آن کودک خوشنود از بهره خُرد و اندکی شده‌ایم، امام حسین(ع) و پیام وی را تاخت زده‌ایم به....

دو سال گرفتاری بیماری کرونا، معرکه‌ای بود؛ آوردگاه ایمان و کفر، پرهیزگاری و پلشتی، فرشته‌خوبی و ابلیس‌صفتی. از آن سو، پرستاران و پزشکانی که به جان و دل ایستادند و جان شیرین خویش فدای بهداشت و درمان هم‌نوع خویش کردند؛ بی‌چشمداشت، بی‌ادعا، بی‌نام و نشان. از این سو، کسانی که در پی اندوخته بیشتر مالی یا قدرت‌طلبی، امر پیشگیری و درمان را بازیچه قرار دادند و جان صدها و هزاران انسان را به خطر انداختند.

اگر امام حسین(ع) و خاندان و یارانش در این معرکه بودند، چه می‌کردند؟! اگر ما شیعیان، به واقع، امام حسین(ع) را شناخته بودیم و وی را پیروی می‌کردیم، چه می‌گفتیم و چه می‌کردیم؟! در این دو سال، امام حسین(ع) و نام و خاطره وی، بهانه‌ای بود برای برخی که جلسات‌شان کم‌رونق نشود، شلوغی‌شان خلوت نشود، نکند که حجم دریافتی پاکت‌شان کم شود! چه کنند که این خودخواهی و مال‌دوستی خود را جامه مقدسی بپوشانند و به نام امام حسین(ع) آن را جلوه بدهند؟! برخی نیز به دروغ گفتند: بیماری مسری به جلسه امام حسین(ع) وارد نمی‌شود؟! و شگفت آنکه در کمتر از یک ماه پس از عاشورا، برای مردم می‌خوانند

که امام حسن(ع) به تأثیر سمّ جان سپرد! زهر در جان امام حسن(ع) اثرگذار است، ولی بیماری در جلسه امام حسین(ع) اثرگذار نیست! این هر دو می‌گویند تا مجلسش رونق گیرد! نمی‌دانم چند نفر به واسطه ازدحام در تجمعات دینی، یا گردهمایی‌های سیاسی، یا سفرها، یا سنگ‌اندازی در امر پیشگیری و درمان بیمار شدند، و چند نفر جان سپردند؛ ولی می‌دانم که هر کس بارِ گناه خویش بر دوش خواهد داشت، و شراکت در مرگ حتی یک انسان هم البته گناه بزرگی است! «لِكُلِّ امْرِئٍ مِنْهُمْ مَا اكْتَسَبَ مِنَ الْإِثْمِ؛ هر یک از آنان را دستاوردشان از گناه [بر دوش] است»(نور، 12).

امام حسین(ع) به عراق آن روزگار آمد، به دعوت کوفیان، تا برابر خودکامگی، ستمگری و تبهکاری یزید بایستد؛ تا در برابر وراثتی‌شدن جایگاه خلافت اعتراض کند، تا آزادگان را پیشوایی کند. و چرا از پیش خود سخن بگویم، کسی همانند امام حسین(ع) در ارزش‌گذاری و هدف‌نمایی وی چه گفته است؟! کسی مانند امام حسین(ع) که امام و پیشوای الهی باشد، معصوم از دروغ و قدرت‌طلبی و خودخواهی باشد، کسی که بیش و بهتر از دیگران او را بشناسد: امام صادق(ع). در زیارت اربعین که از آن پیشوای خردمندی و پیراستگی به یادگار مانده است، خطاب به پروردگار می‌خوانیم: «وَ بَدَّلْ مُهْجَتَهُ فَيْكَ لِيَسْتَنْقِذَ عِبَادَكَ مِنَ الْجَهَالَةِ وَ حَيْرَةِ الصَّلَاةِ؛ و جان شیرین خویش را در آستان تو تقدیم کرد تا بندگانت را از نادانی و سرگردانی گمراهی نجات بخشد».

اگر هر چیزی به جز نجات از نادانی، گمراهی و سرگشتگی را برابر با امام حسین(ع) و شهادت وی بگذارید؛ همانند آن کودک عمل کرده‌اید که زر گرانها به اندک خوردنی از دست داده بود! به چیز دیگری چشم بدوزیم؛ به ازدحام و پرجمعیتی، به ضربه بر سر و صورت و سینه زدن، به سفره و خوراک دادن و گرفتن، به خواندن‌های جورواجور و سروده‌های کم‌محتوا و گاه بی‌معنا، به بهره‌برداری‌های شخصی و صنفی و مالی و سیاسی؛ به هر چیز دیگر که عاشورا و اربعین امام حسین(ع) را مقابله کنید، دادوستدی کرده‌اید پُریان، حماقت‌بار و به‌پشیمانی!

وارونگی ارزش‌ها را نخست امیرمؤمنان فریاد زد که: اسلام را همچون پوستین وارونه پوشیدن! حال می‌بینیم و می‌شنویم امام حسین(ع) که مایه حیاتِ نیکویی هر دو جهان آدمی می‌خواست، دستمایه بیماری و مرگ انسان‌ها قرار می‌گیرد. شهادت آن عزیز که بیدارباش خواب‌آلودگان و هشدار به خواب‌زدگان بود، داستانی شده برای لالایی خواب‌پسندان و راحت‌طلبان. خواست و خاست او که نشانه‌ای از مقابله با خودکامگی و ستم‌کاری بود، در برابر خودکامگان ستم‌پیشه بر زمین زده شده. و فرهنگ آینده از عقل و خردمندیِ حسینی، به دیوانگی و نابخردی و سفاهت توصیف شده است.

و از هشدار امیرمؤمنان نسخه دیگر برداریم، او فرمود: بر حذر باشید که دیگران، در عمل به قرآن، بر شما مسلمانان پیشی نگیرند! و نسخه دیگر این سخن آن است که دیگران، همچون ماهاتما گاندی هندو، در شناخت و پیروی سزا از امام حسین(ع)، بر شما شیعه‌نامان، سبقت نگیرند!

این شما شیعیان، و این خونِ پربهای امام حسین(ع)، و این گفته تابناک امام‌تان، و این نادانی و گمراهی و سرگشتی روزافزون، و این حجم حجیم سودجویی، خودخواهی، نابخردی و دروغ‌پراکنی که برخی به رسوایی تمام به نام والای امام حسین(ع) جار می‌زنند و این شما و این دو هشدار امیرتان، علی(ع): جامه دین و مذهب به وارونگی تن‌تان نکنند، دیگران در عمل بدانچه شما ادعایش را دارید، بر شما پیشی نگیرند!